

Arrest

nr. 254 356 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Molenweg 43
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GENERET, die *loco* advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2020 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoeker de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 18/11/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: W.

[...]

nationaliteit Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden,

Er werden lastens betrokkene reeds verschillende PV's opgemaakt door de politie: [...]2015 (belaging); [...]2017 (smaad); [...]2019 (bedreiging met bevel of voorwaarde); [...]2019 (belaging); [...]2019 (bedreiging met bevel of voorwaarde); [...]2020 (aanmatiging); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen). Gelet op de herhaling en het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is gehuwd met een vrouw met de Belgische nationaliteit (H.M. [...]) en zou een tijd samengewoond hebben met haar en haar dochter. Het koppel zou echter niet meer samenwonen en de relatie zou beëindigd zijn. Betrokkene is niet de vader van de dochter van mevrouw H. of is niet als dusdanig erkend. Betrokkene heeft verklaard dat hij altijd voor zijn gezin heeft gezorgd en altijd de kosten heeft gedragen voor dit gezin. Er zijn geen elementen in het dossier of de verklaringen van betrokkene die erop wijzen dat er nog een gezinsband gevormd wordt met mevrouw H. en haar dochter. Betrokkene verklaart daarentegen nu een relatie te hebben met een andere vrouw met Belgische nationaliteit (V.P., S. [...]). Hij zou samenwonen met mevrouw V.P. en haar drie kinderen. Betrokkene verklaart geen gezamenlijke kinderen te hebben met mevrouw V.P.

Officieel is betrokkene echter nog gehuwd met mevrouw H. Het louter feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw V.P. en haar drie kinderen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Betrokkenes samenwoont met mevrouw V.P. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw V.P. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als mevrouw V.P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair is, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan

hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Het staat de partner van betrokkene dus vrij om hem achterna te reizen naar het land van herkomst om aldaar het familiale leven verder te zetten. Bovendien kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat sprake is van vele jaren integratie, dat hij in België steeds gewerkt zou hebben, dat hij België als zijn thuisland zou beschouwen, dat hij vergroeid zou zijn met België, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij zijn hebben en houden in Tunesië achtergelaten zou hebben, dat hij zich vanaf dag één steeds geïntegreerd zou hebben, dat hij steeds voor zijn gezin gezorgd zou hebben, dat hij zelf in zou gestaan hebben voor de kosten van het gezin, dat hij veel potentieel zou hebben, dat hij steeds gebruik gemaakt zou hebben van de mogelijkheden die er waren, dat hij een vaste betrekking zou gehad hebben als heftruckchauffeur, dat hij cursussen Nederlands gevolgd zou hebben waardoor hij Nederlands zou spreken, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij de nodige diploma's behaald zou hebben om in België aan de slag te kunnen, dat hij over goede referenties zou beschikken, dat hij zich perfect geïntegreerd zou hebben), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat hij in Tunesië geen banden meer zou hebben en niet kan rekenen op de steun van zijn familie en vrienden daar. Betrokkene keerde eind 2017 terug naar Tunesië naar aanleiding van het overlijden van zijn vader en verbleef daar tot midden 2019. Betrokkene verbleef ongeveer 22 jaar in Tunesië, waarna hij in 2013 naar België kwam. Eind 2017 keerde hij terug naar Tunesië en sinds midden 2019 verblijft hij opnieuw in België. Hij verbleef dus ongeveer 24 jaar in Tunesië en ongeveer 5 jaar in België. Het feit dat betrokkene ongeveer 5 jaar op het Belgisch grondgebied verbleef kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, evenmin de integratie die daarvan het gevolg zou kunnen zijn.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 : Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02/02/2020 dat hem betekend werd op 02/02/2020. Er werd hem vervolgens op 23/09/2020 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er werden lastens betrokkene reeds verschillende PV's opgemaakt door de politie: [...] /2015 (belaging); [...] /2017 (smaad); [...] /2019 (bedreiging met bevel of voorwaarde); [...] /2019 (belaging); [...] /2019

(bedreiging met bevel of voorwaarde); [...]2020 (aanmatiging); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); [...]2020 (opzettelijke slagen en verwondingen). Gelet op de herhaling en het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zander verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Bovendien werden aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend en dit op 02/02/2020 en 23/09/2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02/02/2020 dat hem betekend werd op 02/02/2020. Er werd hem vervolgens op 23/09/2020 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

De onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde:

Er werden lastens betrokkene reeds verschillende PV's opgemaakt door de politie: QU.L3.005201/2015 (belaging); TN.54.L1.013405/2017 (smaad); GE.45.LA.070054/2019 (bedreiging met bevel of voorwaarde); GE.53.LA.091129/2019 (belaging); GE.53.LA.091129/2019 (bedreiging met bevel of voorwaarde); GE.22.LA.041600/2020 (aanmatiging); GE.43.LA.045483/2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); GE.43.LA.041044/2020 (opzettelijke slagen en verwondingen); GE.43.LA.069353/2020 (opzettelijke slagen en verwondingen). Gelet op de herhaling en het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omwille van amourzeuze redenen. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat hij in België wil blijven met zijn Belgische vriendin.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
[...]"

1.2. Op 18 november 2020 werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nr. 255 020.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt terecht op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte ligt vervat.

2.2. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7 [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

2.3. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.4. Het vierde middel, dat betrekking heeft verzoekers vasthouding, is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is gestoeld op de "schending van de motiveringsplicht". Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Men baseert zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een aantal PV's die opgesteld werden door de politie.

Verzoeker stelt vast dat de Belgische Staat dan wel vaststelt dat zijn gedrag de openbare orde zou schaden, maar dat hij nog nooit gedagvaard is geworden om voor de rechtbank te verschijnen. Indien zijn gedrag dermate ernstig zou zijn, zou hij toch reeds een veroordeling hebben opgelopen en een strafblad hebben, quod non. Integendeel, verzoeker heeft geen dag in de gevangenis doorgebracht en tot op heden een blanco strafregister.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, nu de feiten niet eens bewezen zijn noch er voldoende elementen zouden zijn geweest om over te gaan tot vervolging.

Bovendien kaderen de beweerdelijke feiten allen in de familiale sfeer. Verzoeker stelt dat er een turbulente relatie was met mevrouw H. waar zij hem ook telkenmale valselijk beschuldigde, reden waarom er tevens een einde kwam aan de relatie.

De Pv's die opgesteld werden in het kader van de nieuwe relatie, houden geen stand nu mevrouw V.P.S. deze feiten betwist en intrekt. Zij heeft zelf verzoeker terug aangehaald en daarvan vormen de berichten in Messenger, de bezoekerslijst en de recente zwangerschap het bewijs van (stuk 5, 7 en 8).

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

3.2. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

"1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

2.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Men baseert zich enkel en alleen op de PV's die werden opgesteld naar aanleiding van de klachten van mevrouw H., die zoals reeds gezegd kaderden binnen de turbulente relatie. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker zelf over deze feiten heeft afgelegd. Men baseert zich volledig eenzijdig op een aantal pv's zonder zelfs maar een verwijzing te maken naar de inhoud daarvan. Het is niet omdat men verhoort wordt over dergelijke feiten, dat daarmee in één beweging iemand zijn schuld voor deze feiten is komen vast te staan. Een vonnis of arrest ligt in deze niet voor. Daarmee houdt de Belgische Staat geen enkele rekening. De Belgische staat legt het vermoeden van onschuld dan ook compleet naast zich neer.

3.

Daarnaast ligt er wel degelijk een geldig paspoort voor (stuk 3). Verzoeker beschikte over een geldig paspoort. Hij had gedurende 5 jaar een legaal verblijf in België. Het is enkel omwille van de huwelijksproblemen en de uiteindelijke scheiding dat zijn laatste verkregen verblijfstitel weer werd ingetrokken. Verzoeker ontkent niet dat hij vandaag illegaal in België verblijft, maar het is belangrijk om dit in zijn context te plaatsen, iets waar de Belgische overheid absoluut geen rekening mee houdt. Verzoeker had jarenlang een legaal verblijf, is geïntegreerd, heeft een nieuwe liefde gevonden, maar wordt nu door toedoen van zijn (ex)-vrouw opnieuw ten gronde gebracht.

De beslissing van de Belgische staat was volstrekt onnodig en daarom onzorgvuldig.

4.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het toekomstig vaderschap van verzoeker. Mevrouw V.P. is zwanger van verzoeker.

Verzoeker zal dus spoedig vader worden van een Belgische onderdaan. Hij zal ook overgaan tot de pre-natale erkenning (stuk 7)."

3.3.1. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het eerste en het tweede middel samen beoordeeld.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.3.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat de verwerende partij haar oordeel dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet afdoende gemotiveerd heeft, omdat zij zich daarvoor enkel op een aantal door de politie opgestelde processen-verbaal heeft gebaseerd. Hij wijst erop dat hij nog nooit gedagvaard werd, en een blanco strafregister heeft. Volgens verzoeker kan er geen sprake zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, nu de feiten niet eens bewezen zijn en er ook geen voldoende elementen blijken te bestaan om over te gaan tot vervolging. Verder stelt hij dat op geen enkele wijze werd onderzocht of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat.

3.3.4. De Raad merkt op dat het openbare orde-motief in de bestreden beslissing wordt gehanteerd, enerzijds als motief om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond om het bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen en anderzijds als reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, in toepassing van artikel 74/14, §3,3° van de Vreemdelingenwet. In de mate dat het motief ook nog terugkomt in de motivering aangaande de vasthouding, moet worden herhaald dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om zich hierover uit te spreken.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, enerzijds in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet - met name omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie - en anderzijds, zoals reeds gesteld, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, met name omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf genomen om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te dragen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, en meer bepaald dat hij niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel. In het verzoekschrift stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hij *“[niet] ontkent [...] dat hij vandaag illegaal in België verblijft”*. Verzoekers argument dat hij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort doet geen afbreuk aan het gehanteerde motief. Immers, luidens artikel 2 van de Vreemdelingenwet volstaat een paspoort op zich niet, maar moet het gaan om een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf gedekt is door een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Aldus volstaat dit gegeven *an sich* reeds als rechtsgrond voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het motief dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is derhalve overtoollig en kritiek erop kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden verwijderingsbeslissing.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, maakt de verwerende partij enerzijds toepassing van artikel 74/14, §3,1° omdat er een risico zou bestaan op onderduiken, en anderzijds van artikel 74/14, §3, 3° omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen de motivering inzake het risico op onderduiken, zodat de verwerende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet alleen al kon overgaan tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Ook in deze context is het motief inzake de openbare-ordeproblematiek dus overtoollig.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen belang bij zijn grieven in zoverre zij betrekking hebben op het oordeel dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.3.5. Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn toekomstig vaderschap en het feit dat hij dus spoedig vader zal worden van een Belgische onderdaan, verwijst de Raad naar de beoordeling van het derde middel.

3.3.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

3.4.1. In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij zet het middel op de volgende wijze uiteen:

“1.

Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving en repatriëring het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Tunesië, zal hij gescheiden worden van mevrouw V.P. en diens minderjarige kinderen waar verzoeker een hechte band mee heeft opgebouwd. Daarenboven zal hij de zwangerschap van mevrouw V.P. en de geboorte van zijn eigen kind niet kunnen meemaken. Dit des te meer nu het bevel tot het verlaten van het grondgebied werd gekoppeld aan een inreisverbod van maar liefst 3 jaar.

De bestreden beslissing maakt zowel in hoofde van verzoeker een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven als in hoofde van zijn ongebooren kind, partner en diens kinderen.

Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen en het hecht contact met zijn partner, diens kinderen én zijn eigen kind behouden, hetgeen niet mogelijk is indien verzoeker 2.500 km van hen verwijderd is.

De (gedwongen) terugkeer van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen aan hemzelf, zijn partner, diens kinderen en zijn eigen kind.

Dit nadeel is niet proportioneel aan het eventuele nadeel dat de Belgische Staat zou ondervinden indien verzoeker verder in België verblijft.

Een scheiding met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn familie.

Eveneens ontzegt dergelijke scheiding ook het recht aan het ongeborn kind van verzoeker om zijn vader te zien, nu deze in België zal blijven wonen samen met zijn of haar moeder.

Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen art. 8 E.V.R.M.

Er bestaat een gezinsleven

2.

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden.

De romantische relatie tussen verzoeker en mevrouw V.P. valt dus onder het familieleven. Familieleven kan bestaan zonder dat de partners gehuwd zijn. Het Europees Hof oordeelde daarover reeds in onderstaande zin:

"In any case, the Court recalls that the notion of "family life" in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto "family ties" where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto "family ties"."

In casu, is er sprake van een familieleven. De verscheidene foto's, berichten via messenger, het bezoek in het gesloten centrum vormen daarvan bevestiging. Ook de zwangerschap van mevrouw V.P. is de veruitwendiging van de liefde die verzoeker en mevrouw V.P. voor elkaar voelen (stuk 4,5,6,7 en 8).

Dit wordt ook bevestigd door verscheidene getuigenissen (stuk 6):

" Ik ben I.A. [...] en buurvrouw van Mevrouw P.S. en mijnheer W.E. Hiermede bevestig ik dat deze 2 personen een relatie hebben sinds ongeveer 8 maanden. Ik zie ze inderdaad steeds samen. Ze doen samen boodschappen, brengen de kinderen naar school enz. Ik werd door de vrouw eenmaal geïnviteerd, ook dan was mijnheer aanwezig. Ik ben ervan overtuigd dat dit een ernstig koppel is. "

"Ik V.P.S. verklaar hierbij dat ik een relatie heb sinds 1 jaar met W.E. We verwachten binnenkort ook een kindje. Attest van zwangerschap zal hierna volgen. "

"Ik ben goede vriendin van P.S. en W.E. Ik ken ze goed. Wij hielden goed contact. Ik ben op bezoek geweest bij W. Ben blijven eten ook bij S. en W. Ze hebben goede band samen en met kinderen ook. Ze graag vergelukkig samen. Ze is in verwachting van W. Ik heb ze ook veel buiten zien gaan met de kinderen. Zijn 1 jaar samen 9 maand. "

3.

Er bestaat niet alleen een familieleven en duurzame relatie met mevrouw V.P., maar uiteraard ook met de kinderen van mevrouw V.P. en verzoeker. Dat er een hechte band is tussen verzoeker en zijn kinderen, blijkt uit verscheidene foto's (stuk 4).

Verzoeker ziet de kinderen van mevrouw P. graag en doet men hen allerhande uitstapjes, samen bbq'en, samen koekjes maken, samen in de tuin spelen,...

Hij vergezelt ze ook elke dag op weg naar school.

Dit blijkt ook uit de verklaring van de buurvrouw (stuk 6):

" Ik ben I.A. [...] en buurvrouw van Mevrouw P.S. en mijnheer W.E. Hiermede bevestig ik dat deze 2 personen een relatie hebben sinds ongeveer 8 maanden. Ik zie ze inderdaad steeds samen. Ze doen samen boodschappen, brengen de kinderen naar school enz. "

Verzoeker heeft aldus met deze kinderen eveneens een duurzame en hechte relatie.

4.

Verzoeker zal ook zelf vader worden van een kindje met mevrouw V.P. Mevrouw V.P. is pril zwanger. Dit wordt bevestigd aan de hand van een verklaring van de gynaecoloog. Er is tot op heden sprake van een Pregnancy of unknown location omdat er uit de urine wel blijkt dat mevrouw zwanger is, maar dit nog te pril is om dit te zien op een echografie. Er wordt geschat dat zij momenteel zo'n 7 weken zwanger is. Verzoeker zal spoedig overgaan tot de erkenning van zijn kind (stuk 7).

Bovenstaande toont op voldoende wijze aan dat er wel degelijk sprake is van een familieleven.

Dit wordt overigens ook niet betwist door de Belgische staat nu zij wist dat verzoeker samenleefde met mevrouw V.P. als partner. De bijlage 13 septies staat dit gemeenschappelijk leven en de relatie in de weg. Dit is echter ongetwijfeld een recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM.

Er is een ongerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven

5.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het gezinsleven van verzoeker die ongerechtvaardigd is.

De Belgische Staat beroept zich onder meer op onderstaande redenen om het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven:

"Betrokkene verklaart daarentegen nu een relatie te hebben met een andere vrouw van Belgische nationaliteit (V.P.S.). Hij zou samenwonen met mevrouw V.P. en haar drie kinderen. Betrokkene verklaart geen gezamenlijke kinderen V.P. (...). Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw V.P. en haar drie kinderen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermingswaardig gezinsleven. (...) Betrokkenes samenwoont met mevrouw V.P. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM."

Verzoeker woont niet alleen samen met mevrouw V.P., maar vormt een hecht gezin met haar en diens kinderen. Ook verwachtten zij samen een kindje. Met dit laatste aspect wordt op geen enkele wijze rekening gehouden in het bevel tot het verlaten van het grondgebied.

"Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw V.P. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. "

Indien verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zal hij gescheiden worden van zijn familie. De bestreden beslissing maakt zowel in hoofd van verzoeker een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven als in hoofd van mevrouw V.P., haar kinderen én het gemeenschappelijke kind van verzoeker en mevrouw V.P.

Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen. De (gedwongen) uitzetting van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen aan hemzelf én aan zijn familie.

Een scheiding met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met mevrouw V.P., diens kinderen en het gemeenschappelijke kind. Het zou de familiale banden doorknippen.

De stelling dat mevrouw V.P. toch vrijwillig België zou kunnen verlaten en verzoeker volgen naar Tunesië is verre van proportioneel. Mevrouw V.P., die al heel haar leven woont in België, hier geboren

en getogen is en enkel Nederlands spreekt, hier al haar familie heeft, zou haar hebben en houden moeten achterlaten. Daarenboven zouden haar drie jongere kinderen, die hier geboren zijn, enkel Nederlands spreken, hier naar school gaan en hier hun grootouders vaak zien, moeten achterlaten om zich te begeven naar een ander, vreemd en onbekend land. Eisen dat mevrouw V.P. en haar kinderen België verlaten om verzoeker te volgen, is een disproportionele eis, des te meer nu verzoeker helemaal geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker verblijft hier illegaal na een administratief en huwelijksprobleem. Dit kan eenvoudig rechtgezet worden. Verzoeker kan ook van zodra zijn kind geboren is, een aanvraag tot gezinshereniging indienen en zich zo in regel stellen.

De inmenging is enkel toegestaan indien ze voorzien is bij wet, een legitiem DOEL NASTREEFT EN NOODZAKELIJK IS IN EEN DEMOCRATISCHE SAMENLEVING

6.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het is aldus de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te behouden.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe."

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

- Er een gezinsleven bestaat;
- EN
- Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:
 - o Ze voorzien is bij wet;
 - o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM
 - o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?
- Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

7.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van onderstaande beweegredenen:

- Een gevaar voor de openbare orde;
- Niet n het bezit zijn van een geldig paspoort of verblijfstitel

De Belgische Staat spreekt dan wel over het feit dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn persoonlijke -en gezinsbelangen, maar een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd door de Belgische Staat nooit gemaakt.

De discussie spitst zich in onderhavige casus voornamelijk toe op de vraag of de inmenging van artikel 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt melding van de begane feitelijkheden door verzoeker. Deze feitelijkheden hebben echter nooit geleid tot een veroordeling. Het is niet omdat er een proces verbaal opgemaakt wordt van feitelijkheden na een klacht van één van de partners in een familiale ruzie, dat daarmee de feiten bewezen zijn.

Het afwezig zijn van enige veroordeling in hoofde van verzoeker, geeft aan dat de overheid zich niet kan beroepen op het afleveren van een bevel enkel en alleen op basis van redenen van openbare orde.

Deze PV's kunnen al zeker niet opwegen tegen de gezinsband die er is ontstaan tussen mevrouw V.P. haar gezin en verzoeker. Zeker niet nu er een gemeenschappelijk kindje op komst is.

Betrokkene ontkent daarenboven niet dat hij vandaag illegaal in België verblijft maar tracht dit in de context te plaatsen. Hij is geïntegreerd in België, spreekt Nederlands, heeft opnieuw de liefde gevonden én heeft zijn verblijfstitel enkel en alleen verloren omwille van de turbulente relatie met zijn toenmalige echtgenote.

Verzoeker zal bij de geboorte van zijn kindje de procedure tot gezinshereniging ook kunnen opstarten en snel zijn legaal verblijf kunnen bekomen.

Na vele jaren integratie en een huwelijk is verzoeker België als zijn thuisland gaan beschouwen. Hij heeft cursussen Nederlands gevolgd waardoor hij Nederlands spreekt, heeft zich geïntegreerd, heeft de integratiecursus gevolgd alsook maatschappelijke oriëntatie en heeft de nodige diploma's op zak. Hij heeft altijd gewerkt.

De stelling dat mevrouw V.P. toch vrijwillig België zou kunnen verlaten en verzoeker volgen naar Tunesië is verre van proportioneel. Mevrouw V.P., die al heel haar leven woont in België, hier geboren en getogen is en enkel Nederlands spreekt, hier al haar familie heeft, zou haar hebben en houden moeten achterlaten. Daarenboven zouden haar drie jongere kinderen, die hier geboren zijn, enkel Nederlands spreken, hier naar school gaan en hier hun grootouders vaak zien, moeten achterlaten om zich te begeven naar een ander, vreemd en onbekend land. Eisen dat mevrouw V.P. en haar kinderen België verlaten om verzoeker te volgen, is een disproportionele eis, des te meer nu verzoeker helemaal geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker verblijft hier illegaal na een administratief en huwelijksprobleem. Dit kan eenvoudig rechtgezet worden. Verzoeker kan ook van zodra zijn kind geboren is, een aanvraag tot gezinshereniging indienen en zich zo in regel stellen.

Het is dan ook niet redelijk te vragen van een Belgische vrouw met drie kinderen die nooit in Tunesië is geweest, noch de taal, noch de cultuur kent, er geen professionele uitdaging kent, België te verlaten terwijl verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft en hier volledig is geïntegreerd.

Bovendien blijkt ook nergens uit de bestreden beslissing dat de Belgische Staat overgegaan is tot een afweging van de belangen in het kader van de fair balance toets. Nochtans is de Belgische Staat daartoe verplicht. In die zin oordeelde de RW op 18 december 2014 reeds:

“Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoetgekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.”

De bestreden beslissing is dan ook verre van evenwichtig en aldus in strijd met artikel 8 EVRM.

HOGER BELANG KINDEREN WORDT NIET GERESPECTEERD

8.

De overheid heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie en de belangen terzake af te wegen. Zij had dienen te onderzoeken dat de bestreden handeling niet een aantasting zou kunnen zijn van een fundamenteel recht dat beschermd is door internationale juridische instrumenten waardoor België gebonden is, namelijk artikel 8 EVRM, omwille van zijn vaderschap ten aanzien van een toekomstig Belgisch kind. Zij liet dit na.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie met mevrouw V.P. en de kinderen in. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met de kinderen en mevrouw V.P. blijkt reeds uit bovenstaande.

Door de beslissing het grondgebied te verlaten zal de band die verzoeker opbouwde met de kinderen teniet gedaan worden. Het hoger belang in hoofde van de kinderen wordt door een uitwijzing niet gerespecteerd.

Het disproportionele karakter van de bestreden beslissing wordt frappanter wanneer men beseft dat verzoeker zijn rol als vader hem volledig uit handen wordt genomen voor wat betreft het toekomstig gemeenschappelijk kind. Door een bevel om het grondgebied te verlaten in samenhang met een inreisverbod van drie jaar, zal hij als vader ontbreken in een erg cruciale periode voor veilige hechting voor een baby. Hij zal noch de zwangerschap, noch de geboorte meemaken. De eerste drie levensjaren van een kind zijn enorm belangrijk voor een veilige hechting. De aanwezigheid van een vader is daarbij erg belangrijk. Ook die zal hij missen bij de uitvoering van het bevel het grondgebied te verlaten in samenhang met het opgelegde inreisverbod.

Ook het belang van de andere kinderen dreigt met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt staat aldus vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men bezwaarlijk hoog houden.

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé-en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is eerstens duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven zoals vervat in artikel 8 EVRM, vormt. Diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst worden op ernstige wijze verbroken door de uitvoering van de bestreden beslissing.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

“ Volgens artikelen 74/11 en 74/13 vreemdelingenwet moet het bestuur rekening houden met de persoonlijke en gezinssituatie (artikel 8 EVRM en art. 22 GW) van de betrokkene alvorens een verwijderingsbeslissing met inbegrip van een inreisverbod van een bepaalde duur te nemen, daar een billijk evenwicht moet worden gezocht tussen de belangen die op het spel staan. Het is in casu absoluut misplaatst en onevenredig twee jonge adolescenten gedurende 8 lange jaren de aanwezigheid van hun vader te ontfagen. ”

- EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/Nederland):

“ De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland. ”

- RvV n° 92 552 dd. 30.11.2012:

Er werd een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omwille van zware feiten die de openbare orde schaden, maar er werd geen rekening gehouden met de kinderen. De RvV oordeelde tot een schending van formele motiveringsplicht aangaande artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw.

Bovenstaande rechtspraak bevestigt dat er in huidige casus een inbreuk werd gepleegd op artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing dient te worden geschorst én vernietigd.”

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

3.4.3. Verzoeker betwist niet dat hij geen verblijfsrecht heeft in België. Een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is dus niet aan de orde. Er moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel hieraan een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, is het hoger belang van het kind op zichzelf evenwel niet beslissend (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

3.4.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van verzoekers voorgehouden gezinsleven in België, maar heeft geoordeeld dat van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake is.

Zij heeft met name overwogen dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote H.M. beëindigd zou zijn, en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat er nog een gezinsband bestaat met

mevrouw H. en haar dochter; dat verzoeker verklaart nu een relatie te hebben met mevrouw V.P., en met haar en haar kinderen samen te wonen; dat het loutere feit dat verzoeker met hen samenwoont als zodanig niet beschouwd wordt als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven; dat zijn samenwoonst met mevrouw V.P. hem niet automatisch een recht op verblijf geeft, en dat een repatriëring naar zijn land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van zijn recht op een gezinsleven. Daaraan wordt nog toegevoegd dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het voor hem onmogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in de voormelde "fair balance".

Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

3.4.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker erkent dat hij nog gehuwd is met mevrouw H., maar niet betwist dat hij met haar en haar dochter geen gezinsband meer vormt. Hij weerlegt evenmin dat hij niet de vader is van de dochter van mevrouw H., of niet als dusdanig is erkend. Aangezien in het verzoekschrift op geen enkele manier naar een eventueel gezinsleven met mevrouw H. en haar dochter wordt verwezen, kan voor wat die relatie betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker beroept zich daarentegen wél op een gezinsleven met mevrouw V.P., haar kinderen, en haar ongeborn kind van wie hij stelt de vader te zijn.

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker nog steeds gehuwd is met mevrouw H. In die omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk dat zij heeft geoordeeld dat het louter feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw V.P. en haar drie kinderen niet kan worden beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, temeer nu de relatie waarvan sprake slechts acht maanden oud was op het moment van de bestreden beslissing.

Bovendien, zelfs aangenomen dat er *in casu* sprake zou zijn van een effectief beleefd gezinsleven en mede gelet op verzoekers argument dat mevrouw V.P. kinderen heeft zodat zij hem niet zonder meer kan volgen naar zijn land van herkomst, haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht aan dat verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat de voortzetting ervan met mevrouw V.P. en haar kinderen op het Belgisch grondgebied van bij het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. Zoals reeds uiteengezet is er in die omstandigheden volgens het EHRM geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Ook in het geval dat mevrouw V.P. dus niet de keuze zou kunnen maken om verzoeker te volgen naar Tunesië omwille van de kinderen, is het niet onredelijk om te verwachten dat de betrokkenen hun prille relatie tijdelijk op een andere wijze zouden beleven. Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat mevrouw, zelfs al kan zij zich niet voor lange tijd in Tunesië vestigen, zich voor kortere periodes aldaar kan begeven indien gewenst, om zo het contact te onderhouden tot op het ogenblik dat verzoeker zich op regelmatige wijze bij haar kan voegen.

Gelet op al deze elementen is het aan de verzoeker om aan te tonen dat er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die alsnog aannemelijk zouden maken dat de bestreden beslissing *in casu* een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Voor wat verzoekers verwijzing naar de hechte band die hij heeft met de kinderen van mevrouw V.P. betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn verhoor louter verklaard heeft dat hij sedert 8 maanden een relatie heeft met V.P. en met haar geen kinderen heeft. Gelet op het prille karakter van de relatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn plaats in het gezin ten aanzien van de kinderen van zijn partner al van die aard zou zijn hij zou kunnen worden beschouwd als de voornaamste zorgdrager voor deze kinderen en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hoger belang van deze kinderen zou impliceren.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij met mevrouw V.P. een kindje verwacht, dat hij de zwangerschap en de geboorte van zijn eigen kind niet zal kunnen meemaken - zeker gelet op het hem opgelegde inreisverbod van drie jaar, en dat zijn rol als vader hem volledig uit handen wordt genomen.

Dienaangaande moet in eerste instantie worden opgemerkt dat dit gegeven niet aan de verwerende partij bekend was bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat zij er logischerwijze ook geen rekening mee kon houden. Bij zijn verhoor, dat plaatsvond op de datum van de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker dat hij met mevrouw V.P. geen kinderen heeft.

Verder stelt de Raad vast dat er thans nog geen enkele verwantschap –noch biologisch, noch juridisch- vaststaat tussen verzoeker en het ongeboren kind. Indien later een dergelijke band toch zou blijken, dan kan verzoeker alsnog aanspraak maken op de rechten die hij kan laten gelden als vader van een Belgisch kind. Het EHRM stelt overigens ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Het gegeven dat hij thans ook het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers is er de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, tot het vragen van de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen. Verzoeker kan dus deze opheffing of opschorting vragen teneinde een verblijfsrecht in België te vragen in functie van zijn kind, zo gewenst.

3.4.6. Verzoeker brengt derhalve geen elementen bij die erop zouden wijzen dat zijn situatie zou moeten worden beschouwd als bijzonder uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, noch toont hij aan dat het hoger belang van de kinderen van mevrouw V.P. of van het ongeboren kind zou worden geschonden.

3.4.7. Voor wat betreft de door verzoeker aangevoerde elementen die zouden wijzen op een privéleven en de vermeende schending daarvan in het licht van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat deze zijn betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft geoordeeld dat dit ook geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die een terugkeer in de weg zouden staan. Verzoeker benadrukt dat hij ten onrechte als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd maar in de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM zoals die uit de bestreden beslissing blijkt, komt dit niet ter sprake. Voor het overige laat verzoeker de overwegingen van de verwerende partij ongemoeid, zodat hij niet aantoonst dat de gemaakte belangenafweging voor wat betreft zijn privéleven niet deugdelijk zou zijn.

3.4.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt is. Aangezien bij de belangenafweging ook rekening werd gehouden met het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven, is de door verzoeker ter zitting neergelegde beschikking van de raadkamer waarin volgens hem het bestaan van een duurzame relatie wordt erkend, daargelaten de vraag of dit stuk in de debatten kan worden betrokken, niet dienstig. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS